

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק כ"ב

קונטרס 502

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

רצו

הלא אנו תלמידי ותלמידי תלמידים של רבותינו הקדושים תלמידי בעל שם טוב שמקבילים כל כך הרבה דברי הזהר הקדוש, רב ספריהם מלא וגדוש כלו בספרי הזהר (והקבלה שאין לנו כל כך עסק בזה בצעירי הצאן). והלא בכל חסידות בכלל ופרט מקבילים אצלם ספרים מיוחדים שהיו רבותיהם כותבים אותם מקדשת הזהר כגון ספר הקדוש אור החיים מאור עינים, נעם אלימלך ועוד ועוד לעשרות.

ואם בן למה לא נלך ביחד עם ספרים הנ"ל לספר שעולה על כלנה ונלמד ונעסק ונעבר מעט מפייהם כמה שנבין, הלא בספרים הנ"ל וכגון בנעם אלימלך גם בן קשה ועמוק להבין כל עמקו. אבל מאמינים שיש בזה חלקים נגלים ונבונים לכל אחד כפי השגתו, ואם בן וכל שכן ספר הזהר הקדוש ששייך להבין כפי השגתנו, לפחות נגלות הזהר הקדוש והנסתר עוברים בלשונו הקדוש מקדש את כל הגוף והנשמה!

נהדר ונחמד היה לי פרטי להחזיק בימי ימים הנוראים שנה זו הזהר הקדוש הקטנים פורמט כיס בצרופ למחזור אם לפני התקיעות או לאחריו, ולחטף אמירת וגמירת ספר תקוני זהר אם לפני הטיש, הפסקה, נסיעה לעיר, לפתל, ועוד לפני כל נדרי ולפני נעילה, ואם בן לפני חזרת הש"ץ נפלא ונפלא הרעיון הקטן הזה גדול הוא למאד ולשמח ולפקד בשמחת תורה ועוד עם ספר התקונים, זכותכם וזכות כל המזכים אתכם להמשיך לגדל ולפרס לכל העולם כלו גם בארץ וגם בארבע יבשות העולם!

ממני:

פ. ב.

רצו ומפיץ קצת עד היכן שזדי מגעת על ידיך.

נ.ב. רצינו להודות לכם בשם חברים שקבלו בזמן ובעתו ספר התקונים והזהר הקדוש. וכמו בן מודיע שחלקתי והפצתי כל סוגי העלונים ששלחתם אלי בסכות ולפניו, וזאת אודיע, שכמה וכמה טלפונים מגיעים אלי בקשר לזהר. אנשים רוצים ואין בידי שום ספר, כבר כלו ותמו מזמן, ואם ברצונכם להוסיף ולשלח אלי עוד ספרי זהר וכדומה להם, הנני מוכן ומזמן להמשיך

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ולהפיץ הספרים הקדושים על ידיכן רק להודיע לאנשים (שנדאי רבים הם) שפונים אליכם שהגיע הספר כשגייע!

וזאת אמר ואסים שהצלחתם מה שאחרים לא יוכלו ולא עשו! שאפשר להוסיף רעיון בלי שום שעורים ודרשות (שגם נחוץ) רק פנימי אל כל אחד בכיסו ובכוסו (על שלחנו) לומד ועוסק בספרים וקבצים וקונטרסים הקטנים והגדולים שזכותם לנו ולכל ישראל כהמשך פורה והצלחה!!!

יש לציין שבדיוק חדשים לפני הפצת הזהר על ידכם פה בעיר בחדש סיון התקיים כאן כנס גדול של זהר הקדוש "מתוק מדבש" בגדל נחיצת למוד הזהר... וכמו כן נראה לכל אחד ובפרט הצעירים שאי אפשר כלל להתחיל זהר הקדוש הגדול בכמות ואיכות בפרושים שונים וארכים, ואתם הגעתם והראיתם לנו אור הזהר הקדוש בעצמו בלי שום פרוש רק אותיות זהב אור ואש שחר על גבי אש לבנה וזה לבד די והותר להלהיב הנשמה כלו ובמשך הזמן נזכה לפרושים שונים ועוד נעלה מעלה רמות!!!

תורתו יגן עלינו.

פ. ב.

– מכתב סג –

בסיעתא דשמיא, לכבוד המפעל הקדוש ומצדיקי הרבים!!!

תודה רבה ורב שמחה!!!

בספר "אור הזהר" הובא דברי רבי חיים ויטאל זיע"א, דבלמוד הזוה"ק תבוא הגאולה ועל זה לא נאמרו בשבועה שלא לזרז הגאולה – אלא אדרבה כמה שיותר להוסיף ולפרסם כדי לקרב ולזרז פעמי משיח צדקנו.

אמש – ובחלומי אני רואה איך שיש כל כך צער ליהודים, ומפצים ספרים ומחלקים, התקרבותי לראות – וראיתי זהר הקדוש ובכך מגן ומסוכך על היהודים ושומרם - והתעוררתי.

למדנו, אותו דבר שלא סר לעולמים נקרא רע, כמו שנאמר רעף ורע אביך אל תעזוב. וזהו סוד הדבר שאמר רבי שמעון, האם העליונה נקראת רעה, פי לא וזה אהבת האב ממנה לעולמים. והאם התחתונה נקראת פלה, ונקראת אחות, כמו שבאנו (שיר ח) אחות לנו קטנה.

והינו סתם משנה שלנו, שכתוב כאן ערות אחותך בת אביך או בת אמה. פיון שאמר בת אביך, מה זה או בת אמה? אלא, אם היא נמצאת מצד האב, נקראת חכמה. ואם מצד האם, נקראת בינה. ועל כל פנים, בין כך ובין כך, היא נמצאת מהאב והאם. שיהי יו"ד אינה וזה מה לעולמים. וזהו סוד הדבר, מולדת בית - מצד האב. או מולדת חוץ - מצד האם.

רבי אבא אמר, (משלי כד) בחכמה יבנה בית. מי הבית שובנה בחכמה? הוי אומר זה הנקר שיוצא מעדן. משום כך מולדת בית או מולדת חוץ, כשיצאה מו', כמו שכתוב (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי. וכתוב ויקח אחת מצלעותי, וזהו מולדת חוץ, ממקום של זעיר אנפין נמצא, כמו שנתבאר.

ועל זה אמר רבי יהודה, ישראל נקראים אחים לקדוש ברוך הוא, שלא סרה אהבתם לעולמים. ירושלים שלמטה נקראת אחות אמה, כמו שכתוב (תהלים קכב) ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדו וגו'. מה זה שחברה לה יחדו? כפי שיזדווג עמה המלך, משה צדיק, בכל צדדי המלך, בדרגת הצדיק, וכל כתרי המלך שכלולים בו. והינו שחברה לה יחדו.

מלה דלא אתעדי לעלמין, אקרי רע, כמה דאת אמר רעף ורע אביך אל תעזוב. והאי רזא דמלה דאמר רבי שמעון, אימא עלאה, רעיא אקרי, בגין דלא אתעדי רחמותא דאבא מנה (דף ע"ב ע"א) לעלמין. ואימא תתאה כלה אקרי, ואקרי אחות, כמה דאוקימנא (שיר השירים ח) אחות לנו קטנה.

והינו סתם מתניתא דילן, דכתיב הכא, ערות אחותך בת אביך או בת אמה, פיון דאמר בת אביך, מאי או בת אמה. אלא, אי מסטרא דאבא אשתכחת, חכמה אתקרי. ואי מסטרא דאימא, בינה אתקרי. ועל כל פנים בין האי ובין האי, מאימא ואבא אשתכחת. דהא יו"ד לא אתעדי מן ה' לעלמין. ודא הוא רזא דמלה, מולדת בית: מסטרא דאבא. או מולדת חוץ: מסטרא דאימא.

רבי אבא אמר, (משלי כד) בחכמה יבנה בית, מאן הוא בית דאתבני בחכמה. הוי אימא דא נהר דנפיק מעדן, בגיני כך מולדת בית. או מולדת חוץ. כד נפקת מן ו', כמה דכתיב (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי. וכתוב (בראשית ב) ויקח אחת מצלעותי, ודא הוא מולדת חוץ, מאתר דזעיר אנפין אשתכח, כמה דאתמר.

ועל דא אמר רבי יהודה, ישראל אחין אקרוין לקודשא בריך הוא, דלא אעדי רחמותא דלהון לעלמין. ירושלים דלתתא אחות אמה אתקרי, כמה דכתיב, (תהלים קכב) ירושלים הבנויה כעיר שחופרה לה יחדו וגו'. מאי שחופרה לה יחדו. בגין דאזדווג בה מלכא משית סטריין, בכל סטרי מלכא, בדרגא דצדיק, וכל כתרי מלכא כלילן ביה. והינו שחופרה לה יחדו.

ה"א כְּלִיל בְּיוֹד, מְנִיה נְפֻקָת, כְּדִין מְעַטְרִין
 אֲזוּ מְעַטְרִים אֶת הָאָבוֹת. נִפְתַּח
 ה"א בְּנֻחִים שְׁלֵה, וּמְעַטְרֵת אֶת
 ראש הו', שְׁשֵׁם שְׂרֵיִים הָאָבוֹת.
 ו' כּוֹלֶת שֵׁשׁ אוֹתוֹת, וְאֵת כָּלֵם
 כּוֹלֶת יוֹד. יוֹד נִחְקָקָת
 בְּגִלוּפִיהָ, וְעוֹלָה לְהַתְעַטֵּר
 בְּשֵׁתִים עֶשְׂרֵה אוֹתוֹת אֲחֵרוֹת,
 מִמֶּנּוּ יוֹצְאוֹת עֶשֶׂר אֲמִירֹת
 בְּגִלוּפִים שְׁלוֹ, וְכָלֵם שְׁבִילִים שֶׁל
 הַדְּרָךְ הָעֲלִיּוֹנָה, (שֶׁל דְּרָכֵי הַתּוֹרָה)
 הַנִּכְבָּדָה מִהַפֵּל. אֲזִי ה"א אֲחֵרָת
 נִכְלָלָת מִכָּלֵם, חִקּוּקָה מִצַּד מִתּוֹחַ
 (מִתְחַדָּח) טְמִיר לְהוֹלִיד לְמִטָּה.
 נִחְקְקוּ (נִחְלָקוּ) כָּלֵם בְּאַרְבָּעִים
 וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת, וְאֵת כָּלֵם פְּרֻשָׁנוּ
 בְּמִשְׁנַתְנוּ, וְכָלֵם עוֹלִים לְראש
 הַמְּלָךְ.

שְׁבַע שְׁבָתוֹת שְׁלֵמוֹת מִתְפָּרְשׁוֹת
 בְּשְׁבָעִים אוֹתוֹת. שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם
 עָלוּ, וְהֵן עָלוּ בָאוֹת ו' (י"ד),
 רְשׁוּמוֹת בְּפִרְשֵׁת וְהֵי בְשֵׁלַח
 פְּרָעָה בְּפִסְוֹק וְיִסַּע וְיָבֵא וְיִט.
 כְּשֶׁהִשְׁכִּינָה נּוֹטְלָת וְשָׁבְעָה
 רְשׁוּמִים נִרְשָׁמוּ בָהּ, מִתְעַלּוֹת
 שְׁבַע מִמֶּנָּה בְּמַעֲשִׂים רְשׁוּמִים.
 לְמַדְנֹו שֶׁהִתְעַלּוּ הָאוֹתוֹת
 בְּרִשְׁמִים יְדוּעִים וּדְרָכִים
 סְתוּמוֹת, פָּרַט לְצַדִּיקֵי אָמֵת,
 עֲמוּדֵי הָעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר,
 בֵּא רְאֵה, עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
 הָאוֹתוֹת שֶׁחִקּוּקוֹת בְּתוֹרָה, כֵּלֵן
 מִתְפָּרְשׁוֹת (מֵאֵלֶּיךָ) בְּעֶשֶׂר הָאֲמִירֹת
 הַלְלוּ, כֵּל אֲמִירָה וְאֲמִירָה מֵאוֹתֵן
 הָעֶשֶׂר, שֶׁהֵן כְּתָרֵי הַמְּלָךְ, כֵּלֵן
 חִקּוּקוֹת בָּאוֹתוֹת יְדוּעוֹת (אֲחֵרוֹת).
 מִשׁוּם כִּף הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ מִתְכַּפֵּסָה
 בָּאוֹתוֹת אֲחֵרוֹת, וְכֵל אֲמִירָה
 מְלוֹה לְאֲמִירָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה אֶת
 אוֹתוֹתֶיהָ, מִשׁוּם שְׁנִכְלָלוֹת זוֹ עִם
 זוֹ. וְלִכֵּן אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ חִקְקֵנוּ
 אוֹתוֹ בָּאוֹתוֹת אֲחֵרוֹת, מִשׁוּם
 שֶׁהִתְכַּפְּסוּ זוֹ בְּזוֹ וְזוֹ בְּזוֹ, עַד שֶׁכֵּלֵן
 נִקְשְׁרוֹת כְּאַחַת.

ה"א כְּלִיל בְּיוֹד, מְנִיה נְפֻקָת, כְּדִין מְעַטְרִין
 לְאַבְהֵן. אֲתַפְתַּח ה"א בְּנֻחִלוֹי, וְאַעְטֵר
 לְרִישָׁא דוֹ, דְּתַמֵּן שְׂרֵיִן אֲבָהֵן.

ו' כְּלִיל שֵׁית אֲתוּוֹן, וְכֵלְהוּ כְּלִיל יוֹד. י'
 אֲתַגְלִיף בְּגִלוּפֵי, וְסָלִיק לְאַתְעַטְרָא
 בְּתַרִּיסַר אֲתוּוֹן אֲחַרְנִין, מְנִיה נְפֻקוּ עֶשֶׂר אֲמִירֵן
 בְּגִלוּפֵי, וְכֵלְהוּ שְׁבִילֵין דְּאוּרְחָא עֲלָאָה, (כ"א
 דְּאוּרְחֵן דְּאוּרִיַּתָא) יִקְרֵא דְכֵלָא. כְּדִין ה"א אֲחַרָא
 אֲתַכְלִילַת מִן כֵּלְהוּ, גְּלִיפָא מִסְטְרָא מִתִּיחָא
 (כ"א מִתִּיחַדָא) טְמִירָא, לְאוּלְדָא לְתַתָּא.

אֲתַגְלִיפוּ (כ"א אֲתַפְלִיגוּ) כֵּלְהוּ בְּאַרְבָּעִין וְתַרִּין
 אֲתוּוֹן, וְכֵלְהוּ פְּרִישָׁנָא בְּמִתְנִיתָא דִּידֵן, וְכֵלְהוּ
 סָלְקֵן בְּרִישָׁא דְמִלְכָא.

שְׁבַע שְׁבָתִין שְׁלִימִין, מִתְפָּרְשִׁין בְּשְׁבָעִין
 אֲתוּוֹן. שְׁבָעִין וְתַרִּין אֲסַתְלָקוּ,
 וְאַסְתְּלָקוּ בָאוֹת ו' (כ"א יו"ד), רְשִׁימֵן בְּפ' וְהֵי
 בְשֵׁלַח פְּרָעָה בְּקָרָא וְיִסַּע וְיָבֵא וְיִט. כֵּד נֻטְלָת
 שְׁכִינְתָא, וְשָׁבְעָה רְשִׁימִין אֲתַרְשִׁימוּ בֵיהּ,
 שְׁבָעָה אֲסַתְלָקוּ (דף ע"ח ע"ב) מְנִיה, בְּעוֹבְדִין
 רְשִׁימִין. תָּאנָא, אֲסַתְלָקוּ אֲתוּוֹן בְּרְשִׁימִין
 יְדִיעֵן, וְאַרְחִין סְתִימִין, כֵּר לְזַפְּאֵי קְשׁוּט, סְמִכֵי
 עֲלָמָא.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר, תָּא חֲזִי, הֲנִי
 עֲשָׂרִין וְתַרִּין אֲתוּוֹן דְּגְלִיפִין בְּאוּרִיַּתָא,
 כֵּלְהוּ מִתְפָּרְשֵׁן בְּהִי (כ"א מֵאֵלֶיךָ) עֶשֶׂר אֲמִירֵן. כֵּל
 אֲמִירָה וְאֲמִירָה מֵאֵלִין עֶשֶׂר, דְּאִינוּן כְּתָרֵי
 מִלְכָא כֵּלְהוּ גְלִיפִין בְּאֲתוּוֹן יְדִיעֵן (כ"א אֲחֵרִיִין),
 בְּגִינֵי כֵּן שְׁמָא קְדִישָׁא אֲתַכְפְּסִיא בְּאֲתוּוֹן
 אֲחַרְנִין, וְכֵל אֲמִירָה, אוּזִיף לְאֲמִירָה עֲלָאָה
 מְנָה אֲתוּוֹי, בְּגִין דְּאֲתַכְלִיל הָאֵי בְּהָאֵי. וְעַל
 דָּא שְׁמָא קְדִישָׁא, גְּלִיפְנָא לִיהּ בְּאֲתוּוֹן אֲחַרְנִין,
 בְּגִין דְּאֲתַכְפְּסִין דָּא בְּדָא, וְדָא בְּדָא, עַד
 דְּמִתְקַשְׁרֵן כֵּלְהוּ כְּחֵדָא.

ומי שרוצה לדעת את צרופי השמות הקדושים, שידע את אותן האותיות הרשומות בכל פתח וכתב, ואז ידע ויתקיים בכל והרי חקקנו אותם בכל אותן האותיות שרשומות וידועות בכל פתח וכתב מהספר העליון של שלמה. וכך עלה בדינו, והחברים חקקו אותם, (ולחברים גלינו אותם) וזכה הוא. שהרי כל פתח וכתב מלווה לחברו את אותיותיו, כמו שבארנו, ולפעמים שלא צריך אלא באותיות אותם שרשומים בו. וכלם ידועים לחברים, והרי בארנו אותם.

אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם ומגלה להם סודות עליונים של שמו הקדוש, שלא גלה לעליונים קדושים, ועל זה יכל משה להתעטר בין קדושים, וכלם לא יכלו להתקרב אליו, פאש יוקדת וגחלי אש. שאם לא כן, מי היה לו למשה לעמד ביניהם? אלא אשרי חלקו של משה, שהרי כשהתחיל לדבר עמו הקדוש ברוך הוא, רצה לדעת את שמו הקדוש (שמותיו הקדושים), נסתר ונגלה, בכל אחד ואחד פראוי, ואז נדבק וידע יותר מכל בני העולם.

בא ראה, בשעה שעלה משה לתוף הענן הנכבד, נכנס לבין קדושים. פגע בו מלאך אחד בשלהבות אש, בעינים לוקטות, וכנפיו שורפות. רצה לשאף אותו לתוכו. ושם אותו מלאך גבריאל (גוראל) (גוראל). אז הנפיר משה שם קדוש אחד שהיה חקוק עם שתים עשרה אותיות, והודיעו והתרגש, עד שעלה משה ביניהם, וכן לכל אחד ואחד. אשרי חלקו, והרי בארנו את הדברים.

ומאן דבעי למנדע צרופי שמהן קדישין, לינדע אינון אתוון דרשימין בכל כתרא וכתרא, וכדין לינדע ויתקיים בכלא. והא גליפנא לון, בכל אינון אתוון דרשימין וידיען בכל כתרא וכתרא, מספרא עלאה דשלמה. והכי סליק בידין, וחברייא גליפין לון, (ס"א) (ולחברייא גלינו לון) ושפיר הוא, דהא כל כתרא וכתרא אוזיף לחבריה אתווי, כמה דאוקימנא, ולזמנין דלא אצטריך אלא, באתווי אינון דרשימין ביה. וכלהו ידיען לגבי חברייא והא אוקימנא לון.

וכאין אינון צדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי, דקודשא בריך הוא בעי ביקריהון, ומגלי להון רזין עלאין דשמייה קדישא, דלא גלי לעלאין קדישין, ועל דא יכיל משה, לאתעטרא ביני קדישין, וכלהו לא יכלי למקרב בהדיה, פנורא יקידתא, וגומרי דאשא. דאי לאו הכי, מאן הוה ליה למשה, למיקם בינייהו. אלא זכאה חולקא דמשה, דהא כד שארי למללא עמיה קדשא בריך הוא, בעא למנדע שמייה קדישא (ס"א שמוי קדישין), סתים וגליא, בכל חד וחד פדקא חזי, וכדין אדבק וידע יתיר מכל בני עלמא.

הא חזי, בשעתא דסליק משה גו עננא יקירא, עאל ביני קדישין. פגע ביה חד מלאכא בשלהובי נורא, בעיינין מלהטן, וגדפוי מוקדן, בעא לשאפא ליה בגווייה. וההוא מלאכא גבריאל (ס"א גוראל) (ס"א גוראל) שמייה, כדין אדבר משה חד שמה קדישא. דהוה גליף בתריסר אתוון, ואזדעזע ואתרגש, עד דסליק משה בינייהו. וכן לכל חד וחד, זכאה חולקיה והא אוקימנא מלי.

עָרוֹת אִשָּׁה, וּבִתָּהּ לֹא תִגְלֶה. לְמַדְנֵנוּ, בְּתַקּוּנֵי הַגְּבִירָה בְּאֶרְנוּ אֶת הַעֲרִיּוֹת הַלְלוּ, אָף עַל גֵּב שֶׁהֵם (עֲרִיּוֹת הֵם) בְּנִגְלָה וּבְכִסְתָּהּ, וְשֵׁם בַּת בְּנָה וּבַת בַּתָּהּ. שֶׁהָרִי הַעוֹלָם צָרִיךְ אוֹתָם, וְהֵם יִשׁוּבוּ שֶׁל עוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁבְּאֶרְנוּ. וְיֵמִי שֶׁמִּגְלָה עָרְוָה אַחַת מֵהֶן, אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, שֶׁהָרִי גָלָה בְּשִׁבִיל זֶה עֲרִיּוֹת אַחֲרוֹת.

וְלְמַדְנֵנוּ, הַדְּבוּר הָאֲחֵרֹן שֶׁל עֶשֶׂר הָאֲמִירוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה - (שְׁמוֹת ט) לֹא תִחַמַּד אִשֶּׁת רֵעֶךָ, כִּי זֶהוּ הַכֶּלֶל שֶׁל כָּלֵם. וְיֵמִי שֶׁחֹמֵד אִשָּׁה אַחֲרַת כְּאִלוֹ עֵבֵר עַל כָּל הַתּוֹרָה. בְּרֵם, אֵין דְּבַר שֶׁעוֹמֵד לְפָנֶי תְּשׁוּבָה, וְכֵל שֶׁכֵּן אִם קִבֵּל עָנְשׁוֹ כְּמוֹ דָּוִד הַמֶּלֶךְ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁנֵינֵנוּ, כֵּל מִי שֶׁחֲטָא וּפְרַשׁ מְאוּתוֹ חֲטָא, הַתְּשׁוּבָה מוֹעִילָה לוֹ יוֹתֵר. וְאִם לֹא, לֹא עוֹלָה בִּידוֹ תְּשׁוּבָה וְלֹא מוֹעִילָה לוֹ. אִם כֵּן, אֵז אֵיךְ דָּוִד לֹא פָּרַשׁ מִבַּת שֶׁבַע לְאַחַר מִכָּן? אָמַר לוֹ, בַּת שֶׁבַע הִיְתָה שְׁלוֹ, וְאֵת שְׁלוֹ הוּא לִקַּח, שֶׁהָרִי מַת בְּעִלָּה.

שֶׁלְמַדְנֵנוּ, מְזַמְּנֵת הִיְתָה בַּת שֶׁבַע לְדוֹד מִיּוֹם שֶׁנִּכְבְּרָה הַעוֹלָם, וְיֵמִי עַכְבֹּ אֹתוֹ? שֶׁנִּשְׂאָ אֶת בַּתוֹ שֶׁל שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, וְאוֹתוֹ יוֹם נִשְׂאָ אוֹתָהּ אֲוִרְיָה בְּרַחֲמִים, אָף עַל גֵּב שֶׁלֹּא הִיְתָה שְׁלוֹ. אַחַר כֵּן בֵּא דָּוִד וְנִטַּל אֶת שְׁלוֹ. וְעַל שֶׁדוֹד דִּחַק אֶת הַשְּׂעָה לְפָנֶי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַרְגֵּ אֶת אֲוִרְיָה וּלְעֲשׂוֹת כֵּן, הִרַע לְפָנָיו, וְהַעֲנִישׁ אֶת דָּוִד, שֶׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְהַשְׁבִּיבָה לְדוֹד, לְקַנְּסֵם לוֹ אֶת הַמְּלָכוּת הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה. וּכְשֶׁהִשְׁתַּקַּק, לְשֶׁלּוֹ הִשְׁתַּקַּק. לְמַדְנֵנוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִהוּ שֶׁכְּתוּב אָנִי ה' - אָנִי ה' עֲתִיד לִתֵּן שֶׁכָּר טוֹב לְצַדִּיקִים לְבֹא. אָנִי ה' עֲתִיד לְהַפְרֵעַ מִן הַרְשָׁעִים לְעֲתִיד לְבֹא. אֵינּוֹן דְּכִתְיֵב בְּהוּ (יִשְׁעִיָּה טו)

עָרוֹת אִשָּׁה, וּבִתָּהּ לֹא תִגְלֶה. תֹּאנָא, בְּתַקּוּנֵי מְטָרוֹנִיתָא אוֹקִימְנָא אֲלֵין עָרִיין, אָף עַל גֵּב דְּאֵינוֹן (נ"א עָרִיין אֵינוֹן) בְּאִתְגַּלְיָא וּבְסִתִּימָא, וְתַמְזֵן בַּת בְּנָה וּבַת בַּתָּהּ. דְּהָא עֲלֵמָא אֲצִטְרִיךְ לוֹן, וְאֵינוֹן יִשׁוּבָא דְעֲלֵמָא, כְּמָה דְּאוֹקִימְנָא. וְיֵמִי דְּגַלֵּי חַד עָרִייתָא מְנִייהוּ, וְיֵמִי לֵיהּ, וְיֵמִי לְנַפְשִׁיהּ, דְּהָא גַלֵּי בְּגִין דָּא עָרִיין אַחֲרֵינוּן.

וְתִנְנָא מְלָה בְּתַרְאָה דְעֶשֶׂר אֲמִירֵן דְּאוֹרִייתָא, (שְׁמוֹת ט) לֹא תִחַמַּד אִשֶּׁת רֵעֶךָ, בְּגִין דְּהָא כֶּלְלָא דְכִלְהוּ. וְיֵמִי דְּחִמִּיד אִתְתָּא אַחֲרָא, כְּאִלוֹ אֲעַבְרַה עַל אוֹרִייתָא כְּלָא. בְּרֵם לֹא אִית מְלָה דְקִימָא קָמִי תְּשׁוּבָה. וְכֵל שֶׁכֵּן אִי קִבֵּיל עוֹנְשִׁיהּ כְּדוֹד מְלַפָּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תְּנִינָן, כֵּל מִן מְאֵן דְּחָב וְאִתְפָּרַשׁ מֵהָהוּא חוּבָא, תְּשׁוּבָה קָא מְעַלְיָא לֵיהּ טְפִי. וְאִי לֹאוּ, לֹא סָלִיק בִּיְדֵיהּ תְּשׁוּבָה, וְלֹא מְעַלְיָא לֵיהּ. אִי הֵכִי, דָּוִד הִיךְ לֹא אִתְפָּרַשׁ מִבַּת שֶׁבַע לְבַתֵּר. אָמַר לֵיהּ, בַּת שֶׁבַע דִּידֵיהּ הוּת, וְדִידֵיהּ נְטִיל, דְּהָא מִית בְּעִלָּה.

דְּתִנְנָא, אִזְדַּמְּנַת הוּת בַּת שֶׁבַע לְדוֹד, מִיּוֹמָא דְּאִתְבְּרִי עֲלֵמָא, וְיֵמִי עַכְבָּא לֵיהּ. דְּנִטַּל בְּרִיתָהּ דְשְׂאוֹל מְלַפָּא, וְהָהוּא יוֹמָא נְטִיל לֵיהּ אֲוִרְיָה בְּרַחֲמִי, אָף עַל גֵּב דְּלֹא הוּת דִּילֵיהּ. לְבַתֵּר אִתְא דָּוִד, וְנִטִּיל דִּילֵיהּ, וְעַל דְּדוֹד דְּחִיק שְׁעֵתָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַטְלָא לְאוֹרְיָה וּלְמַעַבְדֵּי הֵכִי, אֲבֵאִישׁ קָמִיהּ, וְאֲעַנְשׁ לֵיהּ לְדוֹד, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּעָא לְאַתְבָּא לֵיהּ לְדוֹד, לְקִימָא לֵיהּ מְלָכוּתָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. וְכַד תֹּאב, לְדִידֵיהּ תֹּאב.

תֹּאנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִאִי דְכִתְיֵב אָנִי יי'. אָנִי יי': עֲתִיד לִיתֵן שֶׁכָּר טוֹב לְצַדִּיקִים לְעֲתִיד לְבֹא. אָנִי יי' עֲתִיד לְהַפְרֵעַ מִן הַרְשָׁעִים לְעֲתִיד לְבֹא. אֵינּוֹן דְּכִתְיֵב בְּהוּ (יִשְׁעִיָּה טו)

הפושעים בי. כתיב אני יי, וכתיב (דברים לב) אני
אמית ואחיה. אף על פי (דף ע"ט ע"א) שאני במדת
הרחמים, הרשעים הופכים אותי למדת הדין.
דתניא, שם מלא: יי' אלהים. זכו יי', ואי לאו
אלהים. אמר רבי שמעון, חייבין עבדי
פגימותא לעילא. מאי פגימותא. כמה
דאוקימנא פגימותא ממש, והא אתמר.

האנא כתיב ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב
לגלות ערותה, תני רבי יהודה, דרא
דרבי שמעון בן יוחאי שארי בגויה, פלהו
זכאין, חסידין, פלהו דחלי חטאה נינהו.
שכינתא שריא בינייהו, מה דלית בן בדרין
אחרנין. בגיני כף מילין אינון מתפרשן, ולא
אתטמון. בדרין אחרנין לאו הכי, ומלין דרזי
עלאה לא יכלין לגלאה, ואינון דידיעי מסתפו.
דרבי שמעון פד הוה אמר רזא דהאי קרא,
הבריאי כלהו עיניהון נבעין דמעין, וכלהו
מילין דאמר הו' בעיניהו גליין, כמה דכתיב,
(במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא
בחידות.

דיומא חד שאיל רבי ייסא אמר, בינא
דקושטא (ס"א דקוסטא), דנפקא מעופא
דשריא (ס"א דשרי) בנורא, ואתבקע לארבע
סטרין. תרין סלקין מנייהו, וחד מאיף, וחד
רביע ברביעא (ס"א נביעי נביעא) דימא רבא. אמר
רבי אבא, עבדת קמיה דרבי שמעון, קדש
חול, דהא כתיב פה אל פה אדבר בו. אמר
ליה רבי שמעון, עד לא יתבקע בינא, תסתלק
מעלמא. וכך הוה באדרא דרבי שמעון.

האנא, פיזמוי דרבי שמעון הוה אמר בר גש
לחבריה, פתח פיך ויאירו דבריה. בתר

לעתיד לבא, אותם שכתוב בהם
הפשעים בי. כתוב אני ה', וכתוב
(דברים לב) אני אמית ואחיה. אף על
פי שאני במדת הרחמים,
הרשעים הופכים אותי למדת
הדין. שלמדנו, שם מלא - ה'
אלהים. זכו - ה', ואם לא -
אלהים. אמר רבי שמעון,
הרשעים עושים פגם למעלה.
איזה פגם? כמו שבארנו פגם
ממש, והרי נתבאר.

דמדנו, כתוב ואל אשה בנדת
טמאתה לא תקרב לגלות ערותה.
שנה רבי יהודה, דור שרבי
שמעון בר יוחאי שרוי בתוכו,
כלם צדיקים, חסידים, כלם הם
יראי חטא, ושכינה שורה
ביניהם, מה שאין בן בדרות
אחרים. משום כך הדברים הללו
מתפרשים ולא נטמנים. בדרות
אחרים לא כן, ודברים של סודות
עליונים לא יכולים לגלות,
ואותם שיודעים פוחדים.
שכאשר היה רבי שמעון אומר
סוד הפסוק הזה, עיני כל
החברים נבעו דמעות, וכל
הדברים שאמר היו בעיניהם
גלויים, כמו שכתוב (במדבר יב) פה
אל פה אדבר בו ומראה ולא
בחידות.

שיום אחד שאל רבי ייסא, אמר,
ביצה של אמת (מדף) שניצה מעוף
שרוי (שדוק) באור, והתבקעה
לארבעה צדדים, שנים עולים
מהם, ואחד מתנמף, ואחד רובץ
במרבץ (מבועי הפועין) של הים
הגדול. אמר רבי אבא, עשית
לפני רבי שמעון קדש חל, שהרי
כתוב פה אל פה אדבר בו. אמר
לו רבי שמעון, טרם שתתבקע
הביצה, תסתלק מן העולם. וכך
היה באדרא של רבי שמעון.

דמדנו, בימי רבי שמעון היה אומר אדם לחברו: פתח פיך ויאירו דבריה. אחר שנפטר רבי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקוֹ

לימוד
זוהר
היומי

אֲדָר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵה

לימוד
זוהר
היומי

שְׁבַט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵד

לימוד
זוהר
היומי

טֵבֶת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵג

לימוד
זוהר
היומי

כֶּסֶלּוֹ

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵב

לימוד
זוהר
היומי

הַשָּׁן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
אוֹר
הַזֹּהָר
הַחֲדָשׁ

בוֹהַר

דא
יפקון
מן
גלותא
ברחמי

בו יבואר
גודל
החיוב
הלימוד
וללמד
הזוהר
הקדוש
שחיבר
הנבא
האלוקי
רבי
שמעון
בר יוחאי
זיע"א

מעלתה
טהרתה
קדושתה
סגולתה

חברה מזכי
הרבים העולמי